

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Vinařství Pod Zámkem s.r.o.**, IČO 02785692
sídlem Břeclavská 1100, 692 42 Valtice
zastoupený advokátem JUDr. Kárimem Titzem
sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2019, č. j. SZPI/AE723-22/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (dále jen „inspektorát“), rozhodnutím ze dne 12. 3. 2019, č. j. SZPI/AE723-19/2019 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč (a povinnost k náhradě nákladů řízení) za přestupek podle § 39 odst. 2 písm. s) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v období od 4. 6. 2016 do 7. 11. 2018 uváděl do oběhu v rozhodnutí specifikované víno Pálava 4040,5 l, které neodpovídalo ve znaku obsahu bezcukernatého extraktu hodnotám zjištěným při zatřídění vína, čímž porušil § 27 odst. 4 písm. a) bod 4. zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalovaný následně rozhodnutím 24. 10. 2019, č. j. SZPI/AE723-22/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že ve výroku absentuje způsob spáchání přestupku a že přestupek není řádně časově ukotven. Není patrné, na základě jakého ustanovení je mu ukládána výše částky 1 000 Kč. Jako podklady byly použity listiny (doklad o kontrole a protokoly o kontrole) získané v rozporu se zákonem a nesplňující zákonné náležitosti. Žalovaný neprokázal tvrzení o zastupování žalobce Ing. P. S., technologem, natož paní G. H., asistentkou technologa. Ing. S. mohl být pouze v postavení osoby povinné, nedisponuje plnou mocí či pověřením k zastupování žalobce. Bylo povinností informovat žalobce dodatečně, což se nestalo. Nebyla splněna řada povinností dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Je povinností kontrolujících zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebylo pochyb. Odůvodnění sankce je nedostatečné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že popis skutku odpovídá požadavkům judikatury. Časové určení skutku brání tomu, aby jej bylo možné zaměnit s jiným. K datu právní moci rozhodnutí o zatřídění žalobce uváděl víno do oběhu formou skladování. Inspektorát uvedl v odůvodnění odkaz na vyhlášku č. 520/2005 Sb., výrok o náhradě nákladů není neurčitý ani nepřezkoumatelný. Kontrola probíhala v souladu se zákonem a nic nebránilo využití kontrolních zjištění jako podkladů správního řízení. Nebyla poškozena práva žalobce. Výrokem o sankci inspektorát splnil požadavky judikatury a zákona a nedopustil se zneužití správního uvážení. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. Ve své replice žalobce opakuje některé žalobní argumenty a uzavírá, že trvá na návrhu petitu.
5. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a zástupce žalobce uvedl, že netrvá na návrhu na provedení dokazování výsledkem účastníků.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

7. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a to zejména způsobu jeho spáchání a dále jeho časového vymezení.
8. Výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku označením místa, času a způsobu spáchání [viz § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „přestupkový zákon“], popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
9. Pokud jde o způsob spáchání, prvostupňové rozhodnutí jednoznačně uvádí, že se žalobce dopustil přestupku tím, že „uváděl do oběhu víno“ konkrétního označení a konkrétní šarže s určitými charakteristikami, které neodpovídaly zákonným požadavkům. Žalobce v žalobě takto vymezený způsob spáchání (uváděním na trh) nijak konkrétně nerozporuje, pouze obecně tvrdí neurčitost výroku s odkazem na část výroku poukazující na skutečnost, že víno neodpovídalo hodnotám zjištěným při zatřídění vína. Žalobce tedy ve své argumentaci zcela opomíjí skutečnost, že přestupek spáchal tím, že dané víno uváděl do oběhu.
10. Co se týče časového vymezení skutku, v prvostupňovém rozhodnutí inspektorát uvedl, že žalobce spáchal přestupek v období od 4. 6. 2016 do 7. 11. 2018. Toto časové ohraničení je zcela určité a navíc odpovídá obsahu správního spisu. Dle skladové karty žalobce předmětné víno skladoval k datu právní moci rozhodnutí o zatřídění (tj. ke dni 4. 6. 2016). Skladování představuje formu uvádění na trh, proto již skladováním se žalobce daného přestupku dopouštěl.
11. Skutek byl tedy ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen zcela konkrétně a dostatečně na to, aby nebyl zaměněn se skutkem jiným (žalobce ostatně neuvádí, s jakým jiným skutkem by snad mohl být vymezený skutek zaměněn) nebo aby hrozilo opakované stíhání žalobce pro týž skutek. Námitky směřující do vymezení skutku proto soud shledal nedůvodnými.
12. Ani námitku neurčitosti a nesrozumitelnosti výroku o náhradě nákladů řízení soud nepovažuje za důvodnou. Ve výroku je jasně uveden odkaz na § 95 přestupkového zákona a na § 79 správního řádu. Jistě si lze představit, že by inspektorát uvedl přímo ve výroku také odkaz na vyhlášku č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, nicméně uvedení tohoto odkazu v odůvodnění rozhodnutí nemůže představovat nezákonnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení je jasný a srozumitelný a výše paušální částky nákladů řízení je řádně zdůvodněna.

13. Žalobce dále uplatňuje námitky proti podkladům, které byly opatřeny v rámci kontroly dle kontrolního řádu. Středobodem těchto námitek je otázka, s kým byl oprávněn kontrolní orgán při kontrole v provozovně žalobce jednat.
14. V této otázce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 7 As 160/2015-32, v němž Nejvyšší správní soud jednak zdůraznil, že není nezbytně nutné, aby byla kontrolovaná osoba fyzicky přítomna provádění kontroly, jednak poukázal na nutnost přiměřeného použití norem soukromého práva k posouzení oprávněnosti osoby jednat jménem kontrolované osoby. Soud proto nepovažuje za pochybení, jestliže inspektorát a žalovaný posuzovali oprávnění Ing. S. jednat jménem žalobce na základě § 430 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož zastupuje podnikatele mimo jiné i tzv. pověřená osoba, nebo dokonce jiná osoba, jedná-li s ní třetí osoba v dobré víře. S ohledem na průběh kontroly byl závěr o nutnosti aplikovat toto ustanovení zcela případný.
15. Kontrolní řád sice v § 5 odst. 2 písm. a) vymezuje mimo jiné také tzv. povinnou osobu, tato definice však neurčuje, kdo může jménem kontrolované osoby vystupovat vůči kontrolujícímu. Povinné osoby jsou totiž zpravidla osoby, které prokazatelně nejednají jménem kontrolované osoby, a přesto jsou povinny poskytovat kontrolujícímu určitou součinnost nezbytnou pro naplnění účelu kontroly. Okruh osob oprávněných jednat jménem kontrolované osoby a okruh povinných osob se zcela míjí. Definice povinné osoby proto z povahy věci nikterak nevyvrací skutečnost, že oprávnění zastupovat kontrolovanou osobu je nutno posuzovat ve světle norem soukromého práva.
16. Z protokolu o kontrole plyne, že kontrola byla zahájena předložením pověření ke kontrole Ing. S., technologovi. Ten byl seznámen s obsahem a rozsahem kontroly. Do provozovny se dostavil jednatel žalobce J. K., pozdravil se s inspektory a zase se vzdálil. Později se vzdálil i Ing. S. a ústně pověřil paní H. G. k podpisu dokladu o provedených kontrolních úkonech. Z popisu událostí je zřejmé, že jednatel žalobce byl srozuměn s tím, že u žalobce probíhá kontrola a že kontrolní orgány při kontrole jednají s Ing. S. jako s osobou pověřenou žalobcem. To potvrzuje i skutečnost, že žalobce podal námitky proti protokolu o kontrole. S protokolem se tedy prokazatelně seznámil. Jednání žalobce nasvědčuje tomu, že Ing. S. a paní G. byli takzvanými pověřenými osobami ve smyslu § 430 odst. 1 občanského zákoníku. Je přitom lhostejné, zda jsou tyto osoby v pracovněprávním vztahu se žalobcem nebo zda jsou také či pouze v pracovněprávním vztahu s jiným subjektem. Z hlediska citovaného ustanovení totiž tato skutečnost nehraje žádnou roli, neboť rozhodující je faktické jednání osob přítomných (jak jednatele žalobce, tak Ing. S. i paní G.) v provozovně žalobce. Závěr inspektorů pak mohla oprávněně podporovat skutečnost jim známá z úřední činnosti, že Ing. S. zastupuje žalobce pravidelně a je podrobně seznámen s jeho činností.
17. Jestliže byly veškeré úkony inspektorů činěny ve vztahu k osobám, které zastupovaly žalobce, byly učiněny řádně a žalobce nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech dle § 9 a 10 kontrolního řádu, která ostatně částečně využil (podal-li například námitky). Námitka, že žalobci měl být doručen protokol o kontrole dodatečně, nadto nemohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí už proto, že tento protokol se prokazatelně do dispozice žalobce dostal.

18. Podklady pořízené v rámci provedené kontroly (včetně protokolu o kontrole) tedy netrpí naříkanými vadami a neexistuje žádná zákonná překážka pro to, aby byly využity v rámci přestupkového řízení. Soud má zároveň za to, že tyto podklady nade vší pochybnost prokazují spáchání přestupku vymezeného v prvostupňovém rozhodnutí žalobcem. Ani námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu proto soud nepřisvědčil.
19. Naznačuje-li žalobce, že inspektorát měl snad prokazovat, zda se náhodou zjištěná vada netýkala jen části šarže, pak ani tomu nelze přisvědčit. Podle § 3 odst. 1 písm. j) zákona o vinohradnictví a vinařství, šarží se rozumí množství druhově totožných produktů, které byly vyrobeny za stejných podmínek a stejným způsobem. Deklaroval-li žalobce na výrobcích určitou šarži, deklaroval, že dané víno bylo vyrobeno totožným technologickým postupem (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 388/2018-51). Neexistuje-li žádná indicie nasvědčující opaku, je nutno presumovat, že všechny výrobky dané šarže mají totožné složení. Logicky nelze testovat každou láhev dané šarže a jediný protokol o zkoušce tak automaticky dokládá vlastnosti celé šarže, neprokáže-li se v řízení opak. Pro prokazování opaku přitom inspektorát neměl žádný důvod (žádnou indicii). Skutkový stav byl z toho pohledu zjištěn naprosto dostatečně.
20. K výtkám směřujícím do výroku o sankci (nedostatečné odůvodnění, účelovost, rozpor s judikaturou, zneužití mezí správního uvážení) musí soud konstatovat, že se nejedná o řádné žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce výrok za nezákonný. Žalobce uplatňuje pouze zcela obecná tvrzení, která nekonkretizuje, což soudu znemožňuje posoudit jejich důvodnost. Není zřejmé, z jakého důvodu považuje žalobce výrok za neodůvodněný, s jakou judikaturou by měl být v rozporu, v čem konkrétně inspektorát překročil meze správního uvážení apod. Na uvedené obecné tvrzení může soud reagovat toliko podobně obecně, a sice že vytýkané nedostatky neshledal.
21. Jelikož žalovaný své rozhodnutí vystavěl na obdobné argumentaci jako soud, je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí netrpělo takovou vadou, která by znemožňovala jeho přezkum, tj. že by bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Žalovaný ve svém rozhodnutí jasně uvedl, jak právní úpravu interpretoval a jak ji posléze aplikoval na posuzovanou věc. Stejně tak se vypořádal se všemi odvolacími námitkami a dostatečně srozumitelně zdůvodnil, proč žalobcův pohled na věc nesdílí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

22. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.